

Posudek na bakalářskou práci

Štěpán Drahokoupil: Proměna politického systému v Ekvádoru podle Venezuelského vzoru

Ústav politologie, FF UK v Praze, 2008, 75 stran.

Bakalářská práce Štěpána Drahokoupila se zabývá politickým vývojem země, jež se u české veřejnosti netěší přílišné známosti, a to bohužel ani u veřejnosti odborné. Ekvádor, který je z politologického hlediska velmi zajímavým „problémem“, dosud zůstával v politologické literatuře české provenience spíše upozaděn, ačkoliv nejnovější vývoj v zemi vyvolává protichůdné reakce celé řady aktérů a pozorovatelů.

Nástup Rafaela Correy do prezidentského úřadu po volbách roku 2006 s programem radikálních změn v hospodářské, sociální i politické oblasti vyvolal v zemi, kde jsou i na latinskoamerické poměry instituce velmi slabé a politický proces plný nečekaných (byť pro jejich frekvenci očekávatelných) zvrátů, výrazná pozitivní očekávání i mnohé obavy. Nacionalistický diskurz nového prezidenta kombinovaný s levicovou rétorikou a předvolební podporou ze strany venezuelského prezidenta Huga Cháveze, současného *enfant terrible* latinskoamerické, a možná i světové politiky, zařadil Correu do radikálnějšího („populistického“, „nacionalistického“) proudu levicových lídrů v regionu. Momentálně se Correa nachází blíží polovině svého prezidentského mandátu, již dnes je však možné pozorovat některé zásadní změny, které do domácí politiky vnesl.

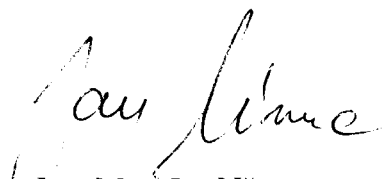
Předložená bakalářská práce právě tento vývoj reflektuje a s dobrou logickou strukturou analyzuje. Nejprve v teoretické části autor rozebírá obecně podstatu prezidentského systému, který je pro Latinskou Ameriku typický, včetně argumentů pro a proti jeho zavedení. Dále se zabývá nesnadno uchopitelným fenoménem populismu, bez jehož definice by se v další, empirické části textu neobešel. První kapitulu uzavírá stručným nastíněním tzv. levicového obratu v Latinské Americe, včetně jeho příčin a důsledků. Následující část se již plně zaměřuje na cíl práce, tedy na komparaci vývoje ve Venezuele po zvolení Huga Cháveze v roce 1998 a v Ekvádoru po nástupu Correy osm let poté. Autor nachází značné podobnosti vývoje v obou zemích s tím, že „*Correa doposud následuje kroky svého venezuelského kolegy a sleduje „obvyklou cestu k socialismu 21. století“ nebo také „venezuelský vzor“ pro změnu politického systému*“ (str. 69).

S tímto tvrzením je rozhodně možné souhlasit co do zapojené technologie moci, a do jisté míry i politických cílů Rafaela Correy (posílení státní autority v národním hospodářství, snaha – přinejmenším deklaratorní – ekonomicky a sociálně pozdvihnout nižší společenské vrstvy atd.). Značné rozdíly však je možné nalézt v osobnostech obou lídrů (nevyzpytatelný Chávez vs. poměrně čitelný Correa), jejich kariéře před vstupem do vrcholné politiky (Chávez voják, Correa ekonom se zkušeností s funkcí ministra financí) a v podmínkách obou zemí vůbec (Venezuela zažívající bonanzu výjimečných ropných příjmů, zatímco v podobně ekonomicky plochem Ekvádoru jsou příjmy z ropy stále spíše omezené). Tyto zásadní odlišnosti podle mého názoru mohl autor vzít při svém hodnocení více v potaz.

Po formální stránce nelze recenzovanému textu nic vytknout, autor prokazuje aktivní znalost náležitostí samostatné badatelské práce (práce se zdroji, citace) a počet odchylek od české pravopisné normy není nijak šokující (snad jen 2. pád jména „Correa“ je „Correy“, nikoliv „Correi“).

Použitá literatura je maximálně relevantní a ocenitelný je zejména výběr teoretických prací s přímou vazbou k latinskoamerické realitě. Text bezesporu splňuje nároky kladené na bakalářskou práci, podle mého názoru je dokonce výrazně převyšuje co do šíře i hloubky zpracování tématu. Předloženou bakalářskou práci tedy **doporučuji k obhajobě**. I přes drobné výtky, které jsem výše uvedl, nemám pochyb, že autor svou práci obhájí s hodnocením **výborně**, které rovněž navrhuji. K diskusi u obhajoby navrhuji zaměřit se právě na ony spíše opominuté rozdíly mezi oběma zeměmi a Hugem Chávezem a Rafaellem Correou, které jsem zmínil výše.

V Praze dne 5. září 2008

Ing. Mgr. Jan Němec
Katedra politologie

Vysoká škola ekonomická v Praze